

Από τις αμαρτίες μας υποφέρει η πατρίδα μας.

του Μακαριστού Μητροπολίτη Σιατίστης και Σισανίου κυρού Παύλου

Θα μας λείψεις πολυαγαπημένε μας Μητροπολίτη. Τα λόγια σου θα είναι η παρακαταθήκη που μας αφήνεις.

ΚΑΛΟ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ ΝΑ ΕΧΕΙΣ

«...Αυτό που χαρακτηρίζει το χριστιανό, είπε, είναι η αγάπη και η συγγνώμη. Δεν μπορείς να αγαπάς αν δεν συγχωρείς. Και δεν αγαπάς ούτε το Θεό ούτε τους ανθρώπους παρά το δικό σου θέλημα. Και η συγγνώμη βγαίνει χωρίς δυσκολία απ' την καρδιά που αγαπά το Θεό και επειδή αγαπά το Θεό αγαπά και τον αδελφό του.

Έτσι μπαίνουμε σε ένα στάδιο πνευματικού αγώνα και καλούμεθα να ετοιμάσουμε τον εαυτό μας, να τον συμμαζέψουμε. Και η Εκκλησία μας, μαζί με αυτά, μας καλεί να εξετάσουμε τον εαυτό μας και να προετοιμαστούμε.

Αγάπη – Συγγνώμη – Εξομολόγηση είναι τα βασικά δεδομένα αυτής της περιόδου. Χωρίς αυτά, όχι σαράντα, ογδόντα μέρες να νηστέψουμε μας είναι άχρηστες. Είναι πολύ σημαντικό, να το καταλάβουμε αυτό.

Όσες μέρες και να νηστέψω χωρίς συγγνώμη και αγάπη, είναι άχρηστες. Δεν με ωφελούν σε τίποτα και ίσως με βλάπτουν. Γιατί καλλιεργούν την υποκρισία μου.

Φαίνομαι στους άλλους ότι νηστεύω, αλλά εγώ γράφω στα παλιά μου τα παπούτσια, του Θεού το θέλημα. Και ο αγώνας του πιστού ανθρώπου, αυτός είναι. Και η εξομολόγηση δεν είναι τίποτα άλλο, παρά η απο-

κατάστασή μας στο Σώμα του Χριστού, στην Εκκλησία του, την οποία ενότητα την έχει διασπάσει ο εγωισμός δια της αμαρτίας μας.

Ο πιο μεγάλος Σταυρός, όσων είμαστε πνευματικοί, είναι η δυσκολία των Χριστιανών μας να συγχωρήσουνε. Αλλά πόσο πιο απλά να τους πούμε ότι, δεν είστε καν χριστιανοί, ακόμη και αν κοινωνείτε χωρίς συγγνώμη και χωρίς αγάπη.

Δεν υπάρχουν δικαιολογίες, γιατί όλα δείχνουν μια καρδιά που δεν είναι αγαθή, μια καρδιά που προσπαθεί, και το Θεό να τον εμπαιξεί, και να τον κοροϊδέψει, αλλά στην ουσία κοροϊδεύουμε τον εαυτό μας.

Η εξομολόγηση δεν είναι για να πάμε να πούμε τα συνηθισμένα πράγματα, τα οποία θα τα επαναλάβουμε στην άλλη μας εξομολόγηση, γιατί τα έχουμε επαναλάβει στην καθημερινότητά μας. Τότε, δεν είμαστε ειλικρινείς στην εξομολόγησή μας και είναι μια εξομολόγηση χωρίς μετάνοια και με πολύ εγωισμό.

Να φανώ στο Θεό ή στον Ιερέα καλός, που εξομολογούμαι, αλλά όμως το θέλημα του Θεού δεν θέλω να το κάνω. Και αυτό είναι πραγματικά το μεγάλο σκάνδαλο. Ερχόμαστε να εξομολογηθούμε, αλλά χωρίς μετάνοια. Ο Θεός ξέρει τις αμαρτίες μας. Αυτό που ζητά είναι να δει τη μετάνοιά μας, γιατί αυτή είναι μία πράξη δική μας.

Και αυτή είναι η βασικότερη αιτία, που ο κόσμος μας δεν αλλάζει. Γιατί δεν αλλάζουμε εμείς οι ίδιοι. Γιατί ο χριστιανός είναι το αλάτι, αλλά αυτό το αλάτι έχει χαλάσει και είναι άχρηστο και όχι μόνο δεν σώζει αλλά συνεργεί στο σάπισμα της κοινωνίας μας.

Και γι' αυτό είπα, ότι, είναι η ώρα να αρχίσουμε να ξεχωρίζουμε. Ο χριστιανός ζει στον κόσμο, αλλά «δεν είναι εκ του κόσμου». Διότι υποτασσόμενος στον κόσμο και στην νοοτροπία του, τότε πλέον έχει χάσει τη χάρη του Θεού. Και πορεύεται και μόνος του και μπερδεμένος. Και γι' αυτό δεν έχει χαρά στη ζωή του.

Σήμερα, όπως πάντα, ο διάβολος πολεμά την Εκκλησία. Η Εκκλησία πάντοτε παράγει Αγίους. Και τώρα τελευταία, ο Θεός μας χάρισε πολλούς Αγίους, για να μείνουμε τελείως αναπολόγητοι. Ο Θεός με τους Αγίους μας καλεί σε μετάνοια. Δεν έχει νόημα να θαυμάζω τους Αγίους, να μιλάω για τους Αγίους, αλλά να μην μιμούμαι τους Αγίους στην ταπείνωσή μου ενώπιον του Θεού, στην υπακοή μου στο θέλημα του Θεού. Και μέσα στην Εκκλησία υπάρχει ενότητα και τάξη.

Έτσι, λοιπόν, δεν μπορεί να είναι γνήσια η εξομολόγησή μας και αυτό φαίνεται καθαρά, γιατί δεν αλλάζουμε. Γιατί δεν είμαστε ταπεινοί. Ο Τελώνης της Παραβολής, αυτός δεν έδειξε το Φαρισαίο.

Εμείς σήμερα παριστάνουμε τους τελώνες, για να δείξουμε τους Φαρισαίους. Και αποδεικνυόμαστε ότι, εμείς είμαστε οι Φαρισαίοι. Διότι ο Τελώνης ξέροντας τις αμαρτίες του δεν έκρινε απολύτως κανένα. Εμείς κρίνουμε τους πάντες. Γιατί, ακριβώς, **μας λείπει η ταπείνωση, μας λείπει η αγάπη. Είμαστε μπερδεμένοι....**

Με την αγάπη κερδίζεις τον άλλον, όχι με την κριτική. Με την σιωπή και την ταπείνωση κερδίζεις τον άλλον. Με το να ζεις ταπεινά και όχι με το να επιδεικνύεσαι, γιατί έτσι χάνεις και τον Θεό τον ίδιο, που μας είπε: **«μάθετε από μένα ότι είμαι πράος και ταπεινός τη καρδιά».**

Και είστε εσείς πρώτοι, που πρέπει να ξέρετε γιατί πάτε να εξομολογηθείτε, και πάνω από όλα πρέπει να είστε αποφασισμένοι για τη συγνώμη και την αγάπη, ακόμα και στους εχθρούς σας. Αλλιώς δεν έχει αξία η εξομολόγησή σας, και θα μας πει ο ίδιος ο Χριστός, «δι υμών το όνομα του Θεού βλασφημείται εν τοις έθνεσι».

Εξ αιτίας σας. **Δεν είναι καθαρή η εξομολόγησή μας, όχι γιατί δεν λέμε την αλήθεια, αλλά γιατί δεν έχουμε πραγματικά μετανοήσει,** γιατί, όπως σας είπα, δυσκολευόμαστε να συγχωρήσουμε. Και εμείς οι πιστοί χριστιανοί, εκείνο το λόγο που λέει: «εάν μη αφήτε..., ούτε ο Πατήρ ο ουράνιος θα αφήσει τα δικά σας παραπτώματα...», δεν τον υπολογίζουμε και συνεχίζουμε μία πορεία φαρισαϊκή, που διώχνει τους ανθρώπους και όχι μια ταπεινή πορεία που ελκύει τους ανθρώπους.

Το γνώρισμα όλων των μεγάλων Αγίων μας ήταν ότι, ήταν πολύ αυστηροί στον εαυτό τους και πολύ επιεικείς στους άλλους ανθρώπους. **Εμείς είμαστε πολύ αυστηροί στους άλλους αλλά πολύ επιεικείς σε μας. Κι αυτή είναι η πλάνη μας...**

Να ζήσουμε, λοιπόν, την Μεγάλη Τεσσαρακοστή με όλο της το ευλογημένο και πολυδύναμο πνευματικό περιεχόμενο που μας προσφέρεται. Και αυτό θα το δούμε στη ζωή μας ο καθένας. Πρέπει να γινόμαστε καλύτεροι.

Ο Άγιος Μάξιμος λέει: «κάθε φορά που μπαίνεις στην Εκκλησία πρέπει να γυρίσεις πίσω καλύτερος. Να 'χεις ανεβεί ένα σκαλοπάτι». Αλλά εμείς πολλές φορές, ενώ ανεβαίνουμε τα σκαλοπάτια της Εκκλησίας κατεβαίνουμε μέσα στην Εκκλησία πολλά σκαλοπάτια, γιατί πολλές φορές ούτε το χώρο σεβόμαστε ούτε τίποτα... Για ποιον πάμε στην Εκκλησία; Πάμε για τον Θεό; Πάμε να μαζέψουμε τον νου μας; Πάμε για την προσευχή μας;

Ή πάμε να δούμε για να πούμε; Ο Τελώνης δεν έβλεπε τίποτα, ούτε τον Φαρισαίο που τον έδειχνε και γι' αυτό έγινε δεκτός από το Θεό. Και

εδώ, αγαπητοί αδελφοί, μπαίνει το τελικό ερώτημα. Μας ενδιαφέρει να είμαστε δεκτοί από το Θεό; Ή μας ενδιαφέρει να γινόμαστε δεκτοί από τους ανθρώπους; Αυτό είναι το ερώτημα, που πρέπει όλοι μας να απαντήσουμε...

Πρέπει να επαναστατήσουμε στον εαυτό μας. Αυτή είναι η μόνη επανάσταση που θα μας σώσει. Να γίνουμε άλλοι άνθρωποι. Διαφορετικά είμαστε το αλάτι, που όχι μόνο δε σώζει αλλά βοηθάει στο σάπισμα παραπέρα.

Να ευχηθούμε, λοιπόν, αγαπητοί αδελφοί, ευχηθείτε και εσείς για μένα, να ζήσουμε αυτή τη Μεγάλη Σαρακοστή όπως την θέλει ο Χριστός, όπως την όρισε η Εκκλησία, με συγγνώμη, με αγάπη, με ταπείνωση, με προσευχή και με συμμετοχή στις ακολουθίες της Εκκλησίας μας.

Αλλιώς δεν θα είναι Σαρακοστή, γιατί αυτά είναι τα γνωρίσματά της. **Αν αυτά δεν τα ζήσουμε, τότε δεν είναι Σαρακοστή. Είναι κατ' ευφημισμόν.**

Έτσι, λοιπόν, να το προσπαθήσουμε, για να μας λυπηθεί ο Θεός, να του εκφράσουμε την αληθινή μετάνοιά μας, διότι το είπαν και οι Πατέρες μας, τότε που έπεσε η Κωνσταντινούπολη. Για έναν λόγο, είπαν, «έπεσε για τις αμαρτίες μας». Και για έναν λόγο υποφέρει η πατρίδα μας.

Για τις δικές μας αμαρτίες και δη των χριστιανών, διότι εμείς θα μπορούσαμε να αλλάξουμε τον κόσμο, αλλά για να αλλάξουμε τον κόσμο πρέπει να αλλάξουμε εμείς, κατά το θέλημα του Θεού, χωρίς «ναι μεν αλλά» και χωρίς κρατούμενα.

Ας κάνουμε, λοιπόν, μια επανάσταση στην προσευχή μας, με αγάπη στην συγγνώμη, στην ταπείνωση, και τότε ο Θεός, θα δείτε ότι, θα σκύψει και θα μας προσέξει ».